

“DE VRACHT-SCHEPEN VORMEN HET GROOTSTE GEVAAR. ALS JE DAAR ONDER KOMT, KAN NIETS JE NOG HELPEN!”

Kanotocht over de Muddy Waters van de *Mississippi*

De Mississippi is diep, breed en modderig. Ze is te dik om te drinken en te dun om te ploegen. Haar sterke stromingen zijn tot nu toe nog niet door de mens bedwongen. Ze heeft haar eigen wil die ze sluiert in mysterie en intrige. John Ruskey, de *Riverman*, bevaart met zijn zelfgebouwde kano's de grillen van deze *Old Woman River*.

Vanuit het hoge noorden van de Verenigde Staten kronkelt de Mississippi zich een weg naar de Golf van Mexico. Als in het voorjaar de sneeuw op de bergen begint te smelten, groeit het volume van de rivier tot haar hoogtepunt. Jaarlijks worden op deze manier miljoenen tonnen sediment afgevoerd naar de Golf. Ooit heeft de overheid geprobeerd een paar kronkels uit de rivier glad te strijken, om de enorme duwbotten een handje te helpen. Permanent zal het niet zijn. De Mississippi is constant in beweging.

Tot op de dag van vandaag is John Ruskey de enige commerciële peddelaar die de rivier bevaart. We ontmoeten hem in Clarksdale, een klein stadje te midden van katoenplantages. Dit is het gebied waar de slavernij het langst voortduurde, waar de zwarte bevolking hard moest werken voor hun povere bestaan én nog harder moest knokken voor een gelijke behandeling. De erbarmelijke omstandigheden creëerden ook een muzikale energie die Clarksdale transformeerde tot hoofdstad van de Delta blues. Blueslegendes als Muddy Waters en John Lee Hooker groeiden hier op. Menig blues gigant, onder wie B.B. King, komt nog regelmatig spelen in de *juke joints*, de rokerige lokalen waar de blues groot werd.

Na een nachtelijke *blues crawl* belanden we op zondagochtend in zijn 'grot', de betonnen bunker waar tussen de peddels, wetsuits en zwemvesten ook een enorme verzameling voorwerpen ligt, die stuk voor

stuk uit de oevers van de Mississippi gejut blijken te zijn. Dierenschedels, vissenkoppen met lange rijen scherpe tanden, versteende modder en stukken kronkelig drijfhout.

Drie zwarte jongens laden de Ladybug, de acht meter lange cipressenhouten kano. "Dat zijn mijn stagiaries", vertelt John. "Ik noem hen de 'Machtige Quapaws', naar de indianen die hier van oudsher met hun kano's over de rivier navigeerden. Als we even later bij een tankstation staan, komt er een katoenboer poolshoogte nemen. "Hey John, zo te zien ga je de gevaarlijke rivier weer op met je gasten." John is het wel gewend, iedereen is bang voor de Mississippi hier. Met een dik zuidelijk accent vervolgt de planter: "Wees voorzichtig! Voor je het weet word je door de rivier opgeslokt en zul je verdwijnen in de kolken. Ze doodt zonder waarschuwing en in een handomdraai ben je weg. Als de rivier het niet doet, dan wel de monsterlijk grote *alligator gars*: de meters lange roofvissen die alles op hun pad verslinden. Ze zullen je nooit meer vinden." Met deze bemoedigende woorden zetten we koers naar de 'Muddy Waters'.

SCHIETGEBEDJE

Vanochtend hebben we een zwart kerkje bezocht om de gospelmuziek eens van dichtbij mee te maken. Volgens John was dat een goed idee. "Het kan nooit

kwaad om naar de kerk te gaan voordat je de Mississippi op gaat." Na een schietgebedje, worden we bijna letterlijk gelanceerd. "Let's paddle!"

De Ladybug snijdt door het bruingele water. We zitten midden op de rivier en de oevers zijn ver weg. "Voel je die wind door je haren?", vraagt John. "Het is windstil, wat je voelt is onze snelheid, van zo ongeveer tien kilometer per uur. Achter elkaar komen grote duwcombinaties ons voorbij. Enorme vrachtcombinaties van vijf bakken breed en zes lang worden door een enkele *ugboat* de rivier opgeduwd. Onze kano doorstaat de grote golven met gemak. Hij is dan ook door Ruskey zelf gebouwd volgens een bijna duizend jaar oud ontwerp van de eskimo's in de Beringzee. Rechtsaf varen we een zijtak in. Waar de rivier ooit stroomde zijn nu moerassen ontstaan, een perfecte habitat voor vogels, bevers en otters, wilde zwijnen en coyotes.

ALLIGATOR GARS
ZIJN METERS
LANGE ROOFVISSEN
DIE ALLES OP HUN
PAD VERSLINDEN."

Er zijn maar weinig aanmeerplaatsen en John is blij als hij ziet dat Island 64 er nog is sinds het vorige hoogwater. We maken ons kamp op de zanderige oever. Er is hout genoeg, omdat de Mississippi jaarlijks vele tonnen hout afvoert en binnen de kortste keren knettert het vuur en verwarmen we ons aan de oranje vlammen. Het is acht februari, mijn verjaardag, en ik geniet van een glas wijn terwijl de volle maan aan de overkant van de rivier uit de bomen komt. John is een paar meervallen aan het klaarmaken voor het avondeten. *Blackened Catfish* is de lokale specialiteit in Mississippi. Na het eten luistert hij naar het weerbericht. Er is zwaar weer op komst, harde windstoten kunnen twee meter hoge golven maken op de rivier en dat is een beetje te veel van het goede. We besluiten voor dag en dauw te vertrekken, iets wat niet moeilijk valt omdat het al om zeven uur donker is. De hele nacht zullen de coyotes om onze tenten huilen en blaffen. Om half vier 's ochtends staat John bij de tent met een bak koffie. "Zijn jullie er klaar voor?", vraagt hij en om vijf uur maken we de eerste slagen in het spiegelgladde water. De maan zakt langzaam

achter de bomen en kort daarna begint een schraal winterzonnetje ons stukje bij beetje op te warmen. We worden gepasseerd door een driehonderd meter lange duwcombinatie en ik vraag of ze ons op de radar kunnen zien. "Ja hoor ze kunnen ons goed zien", antwoordt John. "Het probleem is alleen dat wij de radarsignatuur hebben als die van een boomstam en daar varen de boten gewoon overheen." Even later horen we de kustwachtboot over de radio; ze hebben ons gezien en waarschuwen de *tugboats* dat er zes gekken in een kano in de vaargeul zitten. Het valt eigenlijk wel mee, het grootste deel van de tijd zitten we buiten de vaargeul en zo veel mogelijk achter de eilanden. Om negen uur komt, zoals voorspeld, de wind behoorlijk hard opzetten. We schieten een zijtak in en bevinden ons direct in een wereld van rust. Een beverdam verspert een groot deel van het water en we zien twee rivierotters. Een dikke bever springt naast ons het water in. Ik schrik me een ongeluk. Wat een bakbeest, ik wist niet dat ze zo groot werden, geen wonder dat ze zo een boompje omleggen.

RIVIERMONSTER

In de luwte van Island 69 leggen we aan voor het volgende kamp. Achter een omgevallen boom maken we kamp, waar we hopelijk veilig zitten als de storm losbarst. De zon is warm voor een februaridag en ik geniet ervan. Als je er om elf uur 's ochtends al een hele kanodag op hebt zitten, is het rond het middaguur tijd voor het avondeten. John legt verse wilgentakken op de smeulende kolen. Daar bovenop komen de pittig gekruide varkenskoteletjes te liggen. Langzaam worden ze gerookt tot een smakelijke perfectie.

Na het eten vraag ik Ruskey op de man af: "Hoe gevaarlijk is die Mississippi nu echt?" "Laat ik het zo zeggen", begint hij, "als je op de Coloradorivier omslaat of in de Grand Canyon, maakt het niet uit waar je overboord slaat, de rivier is maar tweehonderd meter breed. Denk je eens in als je in een storm op de Mississippi overboord slaat. Dan moet je minimaal vijfhonderd meter door wildwater zwemmen, voordat je aan de kant staat. Als je met een boot de rivier opgaat, moet je goed weten wat je doet. Als je een aanmeer-

plaats mist, komt de volgende pas zestig kilometer verderop. De vrachtschepen zijn nog het grootste gevaar. Als je daaronder komt, kan niets je nog helpen én stoppen kunnen ze ook niet. Daar staat tegenover dat ik regelmatig de rivier overzwem. Als je weet wat je doet, kan dat best." Om zeven uur liggen we alweer in de tent. Het was een lange dag.

Als John zijn ochtendduik heeft gedaan kunnen we vertrekken. Op het moment dat we de laatste ochtend de peddel in het water zetten, begint het te hoven. Door de harde wind striemt de regen horizontaal in mijn gezicht. We hoeven maar een uurtje tot de afslag, maar na een halfuur zijn mijn handen al dood van de kou. In de mist gaat een paar koplampen aan. Net op tijd, voordat de storm echt losbarst, zijn we er. Terwijl de kano op de trailer wordt gelegd, sta ik plotseling oog in oog met één van de riviermonsters. De twee baby alligator gars zijn slechts een meter lang en achtergelaten door een visser. John laat de scherpe tanden zien. "Ze doen niets hoor, ze eten alleen vis." Net als de rivier valt het dus allemaal wel mee met de dreiging. Of toch niet... Een dag later lezen we in de krant hoe twee vissers mysterieus zijn verdwenen in de storm. Hun lichamen zijn nog niet gevonden.

Info

ALGEMEEN

Met een lengte van 3780 kilometer en een stroomgebied van 3.36 miljoen km² is de Mississippi de grootste rivier van de Verenigde Staten. De benedenloop wordt gekenmerkt door afgesneden meanders en moerassen.

EXCURSIE OP DE MISSISSIPPI

Wij raden aan om niet zelfstandig te gaan peddelen, maar onder de expertise van John Ruskey van de Quapaw Canoe Company in Clarksdale, Mississippi. Hij heeft de juiste uitrusting en kennis voor een avontuurlijke tocht op de rivier. Daarnaast geeft John workshops in het maken van boomstamkano's en je kunt de tocht ook in een boomstamkano ondernemen. Bij de Quapaw Canoe Company kun je terecht voor dagtochten, maar ook voor wekenlange expedities. Voor meer informatie en boekingen: Quapaw Canoe Company: www.island63.com

SEIZOEN

Het hele jaar is de Mississippi te bevaren. In juli en augustus kan het heet zijn en in januari en februari moet je rekening houden met Nederlands weer. Nat en koud dus.

ERNAARTOE

KLM vliegt dagelijks op Memphis Tennessee, www.klm.com
Vandaar gaat er een bus direct naar Clarksdale. Autohuur op het vliegveld: www.alamo.com

OVERNACHTEN

The Riverside Hotel in Clarksdale is een voormalig houten ziekenhuis, dat wordt gerund door de uiterst vriendelijke Frank 'Rat' Ratcliff. Sinds de hoogtijdagen van de blues verbleven vele sterren bij hem. B.B. King, Muddy Waters, Ike Turner en JFK Jr. Verwacht geen luxe, maar wel een legendarisch verblijf! Riverside Hotel: www.cathead.biz/riverside.html

MUZIEK

Clarksdale is de geboorteplaats van de bluesmuziek. Als je er bent, ga dan zeker naar een optreden in de Ground Zero Blues Club. www.groundzerobluesclub.com

DE BAYOU

Op twee uur rijden van New Orleans, richting Lafayette, liggen de moerassen van Henderson Lake. In deze moerassen, de bayou genaamd, leven de Acadiens. Zij staan beter bekend als de Cajuns en vormen de Franse minderheid in Louisiana. Terwijl in de zomer de wateren bevolkt worden door vakantiepubliek met speedboten, is het buiten het seizoen een oase van rust om in te peddelen. Als de zonnestrallen van de opkomende zon door de takken van de bemoste bomen vallen en de mistflarden over het spiegelgladde water goudgeel doen oplichten is de bayou op zijn mooist. Krokodillen, slangen, schildpadden, otters en bevers bewonen de moerassen en kunnen vanuit de kano worden waargenomen. Trek minimaal een lang weekend uit om de bayou te verkennen. Wij huurden een woonboot en lieten ons 'dumpen'

in een stukje afgelegen moeras. Dit is de ultieme manier om de Louisiana Swamps te beleven.

TIP

Elke zaterdag ochtend wordt er 'Zydeco Breakfast' geserveerd bij Cafe des Amis in Breaux Bridge. Van 8.30 tot 11.30 uur komen de locals dansen en ontbijten bij live Zydeco muziek.

BESTE SEIZOEN

In het vroege voorjaar (maart en april) ontwaakt de natuur, inclusief de krokodillen. Als in september en oktober de massa is verdwenen, is het heerlijk rustig.

KANO/KAYAK VERHUUR

McGee's Landing:
www.mcgeeslanding.com

WOONBOTEN VERHUUR

Houseboat Adventures:
www.houseboat-adventures.com